

rialtidenden tillige skal belemres med Proclama-
mata og Befjendtgjørelser angaaende tabte og
fundne Sager, udeblevne Børnepligtige, Breve,
som ikke ere indløste og mange andre forføder-
lig kjedsommelige Ting, som kun have Interesse
for dem, der læse dem i Forretningssæmed.
Fortiden er der ialfsald den gode Ting ved
Regeringstidenden, at man kan subscribere
særskilt paa den Deel af Berlingske Tidende,
som indeholder disse Ting, og jeg skal ikke
nægte, at jeg troer, at den samme billige For-
dring kan stilles af dem, der ønske at have
Ministerialtidenden, at de kunne faae den sær-
skilt, uden tillige at være forpligtede til at
plages med alt det andet Stof, og det ere de
jo efter Forslaget i dens nuværende Form.
Hvorledes Thinget nu end stiller sig med Hen-
syn til det egentlige Hovedpunkt i Forslaget
under Nr. 3, vil jeg ialfsald meget tilraade,
at man, hvis man gaaer ind derpaa, foretager
en saadan Adskillelse. Min Hovedindvending
er altsaa den, at, naar man faaer en Mini-
sterialtidende, maa man kunne forlange at blive
fri for at drufne i det Hav af fremmede og
ubedkommende Gjenstande, hvori dens øvrige
Indhold unøgtelig vilde synke tilbunds, saaledes
som Forslaget nu er affattet.

Justitsministeren: Hvad angaaer det
af Udvalget stillede Forslag om et Paalæg til
Regeringen om at udgive en Ministerialtidende,
der i alt Bessentligt skulde være en forbedret,
om ikke en forøget Udgave af Departements-
tidenden, da har dette Forslag efter min Over-
beviisning i det Bessentlige stiftet den Nytte,
det kan stifte. Det har bidraget til fra Lov-
tidenden at bortdrage alle de andre Ting, som
forskjellige ærede Medlemmer ved første Be-
handling vare tilbøielige til at ville bringe
ind i den. Af de to Dunder, enten at skulle
have disse Ting med særskilt, eller at skulle
have dem i selve Lovtidenden, vil jeg ganske
vist foretrække, at Regeringen overtager en For-
pligtelse til at udgive en Ministerialtidende og
der lade indføre de forskjelliges Ting, som efter
Udvalgets Mening skulle ind deri. Jeg er ikke,
ved hvad jeg idag har hørt, bleven overbevist
om, at det er hensigtsmæssigt, endfjg nødven-
digt, at en saadan Forpligtelse kommer til at

paahvile Regeringen. Jeg kan være meget
enig med den ærede Ordfører i, at Departementstidenden efter den Maade, paa hvilken
den for Tiden udgives, lader Adskilligt tilbage
at ønske, men jeg skulde mene, at de i saa
Henseende fornødne Forandringer meget vel
ville kunne foregaae, og det Maal, der tilsigtes
og efter Sagens Natur maa tilsigtes med
Departementstidenden, meget vel vil kunne
naaes, uden at dens Udgivelse bliver en Re-
geringssag. Det er først og fremmest efter
min Opfattelse en egen Sag at paalægge en
Regering paa den Maade at træde op, om
jeg saa maa sige, som Bladudgiver, at over-
tøge et Hverv, der naturligt er henvist til
den private Virksomhed. Det er Noget, som vi
i alle andre Retninger søge at vogte os for saa
meget som muligt, og jeg troer ogsaa, at vi
bør gjøre det i denne Retning. Som sagt,
de Forbedringer, der kunne ønskes foretagne i
Departementstidenden, tvivler jeg ikke paa, ville
kunne naaes ad anden Vej. Det Indhold,
der tænkes givet den eventuelle Ministerialti-
dende, er jo navnlig de administrative Befalinger,
som af Regeringen ønskes bragte til
de forskjelliges underordnede Embedsmænds Kund-
skab. Det ærede Udvalg forudsætter jo imid-
lertid selv, at Regeringen for en stor Deel
vil være nødsaget til at beholde de tidligere
Publicationsmaader for den Art af Befalinger,
og at man saaledes navnlig, naar det er af
Bigtighed, at de hurtigt muligt komme til de
Paagjældendes Kundskab, vil gribe til at trykke
dem i Form af selvstændige Circulærer, lige-
som det maaskee er hensigtsmæssigt og nød-
vendigt, at enkelte Administrationsbrancher be-
holde deres egne Samlinger af den Slags
Befjendtgjørelser, der jo i Reglen ikke kunne
antages at interessere det store Publicum; og
endelig staaer jo den sædvanlige Udvei aaben,
navnlig naar en Befaling ikke interesserer et
større Antal Embedsmænd, da at udsærdige
den i sædvanlig skriftlig Form. Hvad angaaer,
at en Deel af disse Befalinger saavel som af
Resolutioner, der afgives i enkelte Tilfælde,
kan have en saadan mere almindelig Inter-
esse, at det kan være hensigtsmæssigt at bringe
dem til et større Publicums Kundskab, da er
det jo Noget, der i fuldt Maal opnaaes ved